

Alojz Ihan

PET PESMI

SAMSON IN DALILA

Najtežje ti je bilo, ko si se z britvijo pod občutljivimi prsti dotikala ljubih, vranjih pramenov in dolgo, dolgo oklevala v premišljevanju, če je vredno žrtvovati tak zaklad. Vendar je on vztrajal s sklonjeno glavo, drgetajoč od strahu, a odločen, da premaga še poslednjo oviro med vama

kajti sicer nikoli ne bi mogel občutiti take ljubezni ker močni ne morejo ljubiti predano kot skrajno šibki in nekomu, ki želi občutiti skrajno ljubezen ne preostane drugega kot vrnitev v skrajno šibkost ko roke oslabijo kot roke otroka in pleča ne zmorejo več rušiti kamnitih obzidij

In je postal, kar je sanjal: gologlavi deček, ki ti je zmoget le še ovijati roke okoli nog in obsipati z vročimi, mokrimi poljubi tvoja stegna in ko je srečen in presunjen zahlipal v tvoje prsi, so ti njegove vroče solze, polzeče po trebuhu dale čutiti, da je dosegel, kar še nikoli ni uspelo moškemu pri ženski, da ti je zavojeval telo z divjo silo osvajalca in se ga nato polastil še z brezmočno, a neustavljivo pokovino plodu tega ni bilo mogoče vzdržati.

Zato si skrivaj poklicala Filistejce, da odtrgajo brezmočnega, velikega hlipajočega dečka s tvojih prsi in naredijo prostor za tistega, ki ti je rasel v trebuhu in imel edini pravico, da ti topi

dušo z vročimi, žvenketajočimi solzami, tvoj
nepodkupljivi ženski nagon je zahteval to
krvavo plemenito izdajo, od katere ste vsi
izgubili zato, da ne bi izgubili vsega, zaradi
česar se smiselno, zanesljivo vraščajo
življenjske žile v tkivo časa.

Najtežje ti je bilo, ko si se z britvijo pod
občutljivimi prsti, dotikala ljubih, vranjih
pramenov in dolgo, dolgo oklevala v
premišljevanju, če je vredno žrtvovati tak
zaklad vendar je on vztrajal drgetajoč od
strahu kajti v daljavi so nebo prekrivali oblaki
prahu izpod kopit filistejskih vrancev.

STARCI

Mučno je gledati živčne, nezadovoljne starce
ki se v avlah upokojenskih domov prerekajo
o koalicijah v parlamentu
čez vikende pa zbirajo podpise
o idealnih rešitvah družinske zakonodaje
in če jim pijan maturant z vulgarno gesto
pokaže,
da to ni več njihov problem
histerično kličejo policijo,
čeprav bi bilo v neotesanem sporočilu mogoče
ujeti
zdrav mladeniški refleks
ki lastno hlastajočo grabežljivost za življenjem
šteje med mladostne blodnje
ki od neke točke rabijo zapik
ko človek si prizna, da zunaj njega ni ničesar
več
da je vse v jedru,
in navzven lupina
dobre, zanesljive školjke
ki varuje pred bučno melodijo časa
namenjeno v pozdrav rojencem,
da preglasi jim jok, porodno grozo
ki le počasi mine
potem začne se ples.

METAFIZIKA

Obstoj metafizike je preprosto, vsakomur očitno dejstvo, ki ga izkušeno oko zazna kjerkoli na ulici, na polnem parkirišču ali na košarkarski tekmi. Nekaj naravnega pač, kot prosojnost zraka, poživljajoč hlad gorske vode ali nagajivost deklških pogledov.

Zato se o metafiziki skoraj ne govori, njena nezanimivost je enaka kot pri vodi, zraku, pesku, kamenju, dobroti, upanju, napihnjenih trebuhih nosečnic, vsakdanjega nujnega obilja brez katerega zavlada smrt.

Zaradi svojega obilja zahteva življenje grobo, oholo nepozornost do očiglednih dejstev; zato češčenje vode razumemo brez ironije le pri izgubljenem v žgoči puščavi, in čudenje poživljajočemu zraku bi pripisovali le utapljajočemu brodolomcu; pesniku s cigareto med ustnicami pa naravnost povemo, da pretirava ali še kaj hujšega.

Podobno velja za metafiziko, če jo pesnik zapisuje s tresočo, vznemirjeno roko kot bi šlo za nevsakdanje, zakrito in do kraja nenavadno odkritje, ki ga zgolj najpogumnejši aktivisti lahko napišejo na listke za trosilno akcijo. V resnici je metafizika vsem očitno dejstvo tako kot večina nasprejanih pisarij po sveže pleskanih zidovih, ob katerih nočni čuvaji na poti domov zgolj nejevoljno, s kančkom slabe vesti zamrmrajo, da niso nič posebnega, zgolj preprosta metafizika, nič večja od tiste v vrsti pri mesarju, na hokejski trubuni ali pri tuširanju z mrzlo vodo, in zato pač ni treba uničevati ometov na hišah, policaji bi morali biti bolj pazljivi, in kazni višje, sicer se ne bo nikoli nič uredilo.

DAVNA LJUBICA

Na ulici sem srečal davno ljubico
ki je nikoli ne bi spoznal če ne bi moje oči kar
same ujele
njenih zenic, tiste vznemirljive, čipkaste črnine
ki jo človek razloči med tisoči drugih odtenkov
da ne more biti več nobenega dvoma
čeprav so bili njeni boki neprimerljivo oblejši
in noge zakrite s spodobnostjo,
ki je nisem nikoli imel v spominu
na svojo davno ljubico;
čeprav njene dlani niso neprestano krožile po
zraku
kot na letalskem mitingu
ter s spiralami in lupingi lovile nagle,
nedorečene stavke
s svojih rožnatih ustnic
da bi jih v pomanjkanju ustreznih besed
dvigale in usmerjale v čustvom ustrezne
višave
in seveda črni, grivasti lasje
v katere se je bilo mogoče uloviti pri
kateremkoli padcu
z barke, postelje ali majavega ribiškega pomola
po gimnazijskih plesih
niti sledu o laseh
namesto njih zgolj skodrana, mlačna zlatolasa
glazura
kot naročena za nerazpoznaven obraz
gospodične
od katere v banki želiš le hitro, redkobesedno
uslugo
pa vendar je bila nepreklicno ista
ni mi bilo treba zahtevati osebne izkaznice
in gledati njene matične številke
da bi se prepričal
zaradi tiste črnine,
ki ji ni podobne v veselju
in čipk,
stkanih iz krasnih minut pod palubo

DIANA

Na vseh TV kanalih so kazali slike, kako princesa Diana občuduje pametnega psička, ki vneto in z velikim zanosom išče nevarna mamila ter preprečuje kriminalcem njihove umazane nakane na letališčih in drugih mejnih prehodih

Za demonstracijo so policaji pred Diano pripeljali kup prtljage med katero je bil tudi kovček s podtaknjenim mamilom. Psiček je planil in v divji naglici ovohaval sleherni zavitek, dokler ni začel divje lajati in cviliti pred kovčkom, policaji so ga odprli in iz njega zmagoslavno potegnili mamilo

Diani so se zasolzile oči in pohvalila je ganljivo prizadevanje psa ki vsak dan nesebično varuje poštene ljudi pred dilerji in kriminalci. Za hip si je tudi zaželela pobožati delovnega psička a je ta že odšel stran, na novo dolžnost, so ji rekli

Medtem so besnečega psa za ovratnico z vso silo vlekli stran od prtljage, s peno v gobcu in krvavimi, narkomanskimi očmi se je upiral imel je krizo, že cel dan brez heroina, na katerega so ga navadili policaji, boleli so ga sklepi, krčile so se mišice, zavijajoče trepetalo črevesje, potreboval je novo dozo, moral jo je najti nekje v kupih prtljage.

Zato je z besnečo strastjo ovohaval kovček za kovčkom, niti sekunde ni smel zamuditi kajti peklenske bolečine in krči so mu vedno bolj stiskali razbolele ude in moral je iskati, dokler se je lahko še premikal, dokler se ne bi začel dušiti od nemoči in se potapljati v blazneče komatozne sanje, ubogi narkomanski psiček, tisoč kovčkov je bilo še pred njim in v vsakem majhno upanje, da je prijazen človek v njem pozabil prah, ki ga ubogi psiček nujno rabi

proti krčem, glavobolu, bolečinam v trebuhu.
Ubogí narkomanski psiček, ki mu nikoli ni
prišlo na misel, da ga s solznimi očmi občuduje
princesa Diana.